

[Niels Anker Kofod]

det stof videre, de fik derfra. Men det er måske, fordi der ingen velkvalificerede journalister er i huset i dag; det er måske undskyldningen for, at der ingen er til stede, for ellers synes jeg principielt, at sagerne er alvorlige nok i deres rækkevidde. Men det kan være, at jeg kan være tilfreds med – ligesom hr. Ivar Nørsgaard – at det nu i hvert tilfælde kommer til at stå i Folketingsstidende, og så kan det læses i morgen eller i overmorgen. Så er det et spørgsmål, om det er interessant for offentligheden.

Men jeg synes, det er en god idé, at vi får det herved i salen, og så må vi håbe, at det udvikler sig positivt.

Jeg synes også, det er godt, at vi har fået disse forslag, for det viser, at vi nu skal til at virkeliggøre det fællesskab, som vi gik ind i i 1973. Det fællesskab af nu 12 nationer drejer sig nemlig ikke kun om landbrugspolitik. Selv om det ganske vist er den, der har holdt sammen på ideen, har de mange fælles regler, man har haft for landbrugspolitikken, ikke alene været et spørgsmål om priser. Der er sket en lang række vedtagelser af fælles normer og bindende regler, f.eks. på det veterinære område om svinepest og mund- og klovsyge, og fælles regler for, hvordan man skal bedømme oksekød ved fastsættelse af priser, så man ikke bliver snydt på den facon. Dermed har man kunnet nedbryde handelsbarrierer.

Danmark har principielt været tilhænger af de forslag, der kunne fremme en harmonisering, og det undrer derfor lidt, at man i sin tid havde den store diskussion om, hvorvidt man ville harmonisere anvendelsen af det stof til ostebehandling, der hedder natamycin. Men det fattede det meget kloge miljøudvalg ikke fornuften i; derfor har vi stadig væk regler, som ikke er harmoniseret, og det er ikke fornuftigt. Men det er Danmarks indsats, at vi ikke har fået det klart.

De direktivforslag, vi i dag skal tage stilling til vedrørende boligområdet, går ud på, at der indføres ens regler, så forbrugerne ved, hvilken kvalitet byggematerialerne har. Det er altså en standardisering af, hvordan materialerne bedømmes og klassificeres. I princippet er dette rigtigt, og det vil give mulighed for, at vi kan sælge vore materialer hvor som helst i Fællesskaberne. Det kan altså ikke hindres af nogle bureaukratiske regler, fordi vi har en fælles kvalitetsmærkning. Men selvfølgelig virker det

også den anden vej. Vi får varer udefra, som kan konkurrere med vore, og det kan vi ikke forhindre ved forskellige små julelege. Det kan således konkurrencemæssigt blive ubehageligt for os.

I forbindelse med spørgsmålet om produktkvalitet dukker – som også hr. Ivar Nørsgaard var inde på – spørgsmålet om produktansvar op. Når et produkt har opnået mærkningen, hvem har så ansvaret? Er det myndigheden, der har ansvaret, eller er det dem, der har produceret det? Vil det sige, at ansvaret er taget væk fra dem, der fremstiller produktet, og er overgået til myndigheden, som har godkendt, at det er i orden? Det er måske noget, vi kan få svar på på et senere tidspunkt.

Direktiv 71/305 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter er principielt fornuftigt, men jeg kan have lidt svært ved at vurdere, om beløbsgrænserne, som de fremgår af direktivet, er de rigtige.

Det principielle vil selvfølgelig få stor betydning i grænseområderne, hvor man erfaringsmæssigt har ulemper i dag, men der kan også blive nogle problemer, for dermed kan man ikke af politiske grunde unddrage sig konkurrencen andre steder fra.

Det samme er tilfældet med det næste forslag, hvorefter man ønsker mere kontrol med, at reglerne bliver overholdt. Det er et problem, vi tit har været inde på i Markedsudvalget: Hvor langt går de nationale myndigheders kompetence? Eller man kan sige: Skal Kommissionens kompetence være større end nationale myndigheders? Hidtil har vi kunnet finde balancen. Vi ved da godt, at set ud fra et selvtilstrækkeligt synspunkt i Danmark er der ingen tvivl om, at den nationale myndighed i Danmark absolut er bedre end en EF-kontrollant. Spørgsmålet er, hvordan vi ud fra vores egen selvtilstrækkelighed finder ud af, om de andre medlemslandes nationale myndighed er i stand til at udføre en kontrol, som vi kan have tillid til, eller vil vi have, at EF-myndigheden kommer ind og kontrollerer disse regler lidt grundigere? I Danmark behøver vi selvfølgelig ikke en EF-kontrol, det er klart nok.

Min konklusion er altså, at Venstre hilser disse forslag velkommen. Hvordan virkningen rent teknisk vil blive, kan vi selvfølgelig få lidt mere at vide om i udvalget. Jeg synes, vi kan